Amorţeala
Oana Stoica-Mujea

Trăia în abis. Negru. Gol. Linişte. În liniştea minții ei putea auzi foşnetul stelelor, cântecul norilor, harpele cerului. Trăia în agonie. De mult? Puțin? Cine îşi mai amintea? Îşi amintea culorile ca într-un joc ambiguu, ca într-o joacă fără rost. Din clipa în care căzuse în gol nu mai reuşise să se ridice. Şi golul, oare ce era golul? De unde apăruse şi încotro se ducea? Cât avea să se mai afunde?

În singurele ei clipe de luciditate, nu era ea. Trăia prin mintea altei persoane sau ființe. Căci nu putea s-o vadă ci doar vedea ceea ce observa „celălalt". Apoi, din nou, abisul. Se cufunda în el şi nu mai putea ieşi. Era prizonieră în propriul trup, în propria minte.

Se acuzase de nebunie, dar nu, nu era nebună. Nu putea să fie. Trăia alături de cealaltă persoană fiecare senzație, fiecare durere, fiecare crimă în parte. Dar nu putea. Nu putea să îşi mai amintească mare lucru după ce cădea în abis. Devenise totul ca un vis, alb-negru, apoi negru şi atât. Ca ecranul unui televizor ce se stinge în timpul filmului. Cam aşa arăta viața ei de doi ani şi ceva. Altceva nimic. Alb-negru, nergu total. Nici măcar nu îşi mai amintea când zărise ultima oară soarele. Oare azi îl văzuse? Fusese pe cer? Cum să-l vadă din gaura neagră în care trăia? Cum să vadă ceva în jurul ei când nu era decât beznă?

Se ridică greoi. Simțea cum pieptul i se umple de-un aer greu, irespirabil. Aerul propriilor temeri. Nu ştia încotro se-ndreaptă, nici măcar nu ştia dacă vrea să se mişte din loc. Şi cu toate astea degetele ei apăsară întrerupătorul. Văzu o licărire. Doar atât, dar era sigură că lumina era puternică, orbitoare. Şi cine s-o vadă? Ea nu. Nu, cu siguranță că nu ar fi reuşit să zărească mai mult de o licărire în beznă.

Se sprijini de fereastră. Degetele îi alunecară pe geamul mat. Rece. Atât putu să simtă, răceala. Nu îşi retrase mâna, îi făcea bine. Fiorul înghețat îi cuprinse întreg trupul. O cutremura. O învăluia. Îi aducea aminte că uneori trăieşte. Doar uneori. Doar atunci când simțea cald sau rece,

poate chiar şi o voce ar fi făcut-o să tresară. Să îşi amintească. Ce? O viață plină de eşecuri. Hăul care o cuprinsese. Durerea ce o măcina. Vroia să îşi amintească. Până şi clinchetul uşii psihiatrului, până şi asta ar fi făcut-o să se simtă mai bine, mai stăpână pe ea.

Încercă să îşi amintească unde pusese ultima oară telefonul. Probabil acum două zile. Atunci când avusese ultima viziune. Îl auzise ca prin vis. Suna şi suna, de parcă la acelălalt capăt al firului s-ar fi aflat chiar coşmarul ei. Îşi amintea că îl trântise, apoi... Oare ce făcuse cu el? Ce Dumnezeu făcuse cu el?

Da, cearşaful. Îl înfăşurase în cearşaf. Alergă spre dormitor şi găsi cârpa ghemuită. Desfăcu repede cearşaful şi găsi telefonul. Unde să sune? Trebuia s-o ajute cineva. Acum. Înainte de-a se prăbuşi de tot, înainte de-a uita unde şi cine este. Formă în grabă un număr. Soneria îşi făcu datoria. La celălalt capăt al firului se auzi o voce... inumană:

- Da.

Îi auzi respirația înfometată. Pulsul. Durerea. Rămase tăcută şi ea şi celălalt. Un timp crezu că visează. Crezu că abisul o cuprinse din nou. Apoi făcu o sforțare. Deschise ochii mari şi zări lumină. Nu de la bec, de la soare. O lumină orbitoare pe care nu o mai zărise de mult timp. O sclipire galbenă, bonlăvicioasă. Şi apoi, din nou respirația. De data asta accelerată. Îi păru că râde, îi păru că râde de ea. Ba chiar îi putea vedea ochii bolnavi de furie şi de dorință. Închise. Închise fără să scoată o vorbă. Cel puțin era ziuă.

Formă alt număr. De data asta era sigură că e cel corect. Bâzâitul de la celălalt capăt al firului o făcu să tresară. Semăna cu semnalul de la uşa psihiatrului: rece, calculat. O voce feminină îi răspunse:

- Bună ziua, biroul domnului Sterr. Vă putem ajuta cu ceva?

Glasul îi răsună în minte ca o melodie proastă. O melodie interpretată în mod barbar. O durea, glasul acela îi provocase durere. Neastâmpăr. Iritare. Îşi adună gândurile încercând să nu scape în hău. Nu era cazul.

- Bună ziua. Sunt Sonya.

- Ah, doamna Delgratte. Domnul doctor chiar m-a pus să vă sun. Nu-i aşa că e o coincideță minunată?

Glasul începu să râdă. Un râs prostesc, fără nici o noimă. „ Nu, tâmpito, îi veni să urle. Nu e nici o coincidență.”:

- Da, a dracu’ coincidență, îi răspunse. Dă-mi-l pe Sterr.

Vocea rămase încurcată pentru un timp. Aproape că o vedea roşind la capătul celălalt al firului. O vedea prin propria minte cum îşi drege vocea încercând să pară serioasă, matură.

- Numai puțin.

Tonul de aşteptare. Ura melodia asta. De ce o alesese tocmai pe asta? Nu ştia că pacienții lui ar putea înnebuni de tot? O zgâria pe creier. Îi veni să arunce receptorul. Să-l dea dracu’ de doctor, s-o dea dracu’ de viață. Să se ducă toți în iad şi s-o lase în pace. Apoi glasul calm veni ca o salvare:

- Sonya, eşti bine?

Ezită? Ce să-i spună? „ Nu idiotule, nu te-aş suna dacă aş fi bine. Nu te plătesc să îți aud vocea când sunt fericită”. Dar nu asta rosti:

- Oarecum, Sterr. Oarecum.

- L-ai văzut din nou, nu-i aşa?

Sonya rămase îngândurată. Nu l-a văzut niciodată, niciodată. Dar ce dracu’ era în capul ei.

- De fapt, cred că tocmai l-am sunat.

- Cum?! se revoltă vocea de la capătul celălalt al firului. Cum ai făcut asta? Vin imediat la tine. Să nu deschizi nimănui. Să nu vorbeşti cu nimeni. Ține telefonul lângă tine şi dacă este cazul sună la poliție.

Zâmbi. Pentru prima oară o făcea să zâmbească.

- Linişteşte-te. Eu l-am sunat pe el, nu el pe mine.

- Oricum vin la tine. În zece minute. Zece minute... plu, plu, plu, se auzi de la celălalt capăt.

Aruncă receptorul. Îi simți respirația. Respirația aceea bolnavă. Mirosul acela de sânge ce i se scurgea pe gât şi îi ieşea printre dinți. Cortina începea să se tragă.

- Nu, nu din nou, încercă să lupte. Doamne te rog, nu.

Dar nu putea să se desprindă. Vedea. Vedea camera luminată de o rază rătăcită printre draperiile trase. Trupul adormit. Chipul firav pierdut în lumea viselor. Aşternutul de mătase ce-o acoperea pe jumătate. Se apropia, iar chipul victimei devenea tot mai clar, mai dulce, mai misterios. Un fior rece, dar plăcut o cutremură. Simțea că vrea s-o vadă devorată. Plină de sânge, plină de teamă. Se apropia. Ghearele. Ghearele îi mângâiară tenul alb, ea răspunse printr-un zâmbet involuntar. Contiună s-o alinte, la fel de fiecare dată. O alintă mai mult şi mai mult. Ea se foia fericită, mulțumită. Ochii i se întredeschiseră, îi închise la loc, apoi.... groaza. Mări pupilele şi vru să urle. Dar mâna păroasă ce se termina cu gheare lungi îi astupă buzele. Încercă să lupte, dar nu putea, nu avea forță. Să urle, să urle. Nu. Nu putea. Da, era plăcut să-ți simți victima în „gheare". Fiorul o trecu din nou. Unghia alunecă de-a lungul gâtului şi... sângele. Începu să picure. Ochii victimei se măriră. Un alt picur, un alt fior.

Pentru o clipă pierdu contactul. Vru să deschidă ochii şi să alerge în stradă, dar iar, iar văzu. Iar începu să simtă, asemeni lui. Era moartă. Moartă. Iar ea, el, sau cine o fi fost se hrănea cu sângele ei.

Se termină. Mai repede ca altădată. Fugi la baie. Deschise apa şi îşi spălă chipul. Vroia să termine, să termine pentru totdeuna. Se privi în oglindă. Cine era? Al cui era chipul alb ca varul cu cearcăne negre? Al cui era părul încâlcit? Ale cui erau mâinile slabe ca ale unui mort?

O sparse. Mâna i se încleştă şi porni în atac. Cioburi zeci şi zeci pocniră într-un zgomot asurzitor. Printre degete îi şiroia sângele. Nici măcar nu simțea durerea. Prinse un ciob şi-l strânse în plamă. Poate în felul acesta avea să rămână acolo, în lumea adevărată. În lumea unde era soare, cald, bine. Îl strânse până când simți cum îi sfârtecă pielea. Durerea.

Durerea o readuse la viață. Nu. Nu avea curaj să arunce arma. Nu putea. Trebuia să lupte.

Soneria se auzi în fiecare colț al casei. Nu se grăbi. Mai privi încă o dată, în cioburi, chipul moartei. Strânse încă o dată ciobul şi porni spre uşă. Soneria părea precipitată, dar ea nu putea să se grăbească. Încerca să se mențină trează, la lumină.

Uşa se deschise. Era doar Sterr. De parcă ar mai vizita-o altcineva. Bărbatul din fața ei îi conferea o oarecare siguranță. Parcă auzi din nou clopoțelul ce se afla la uşa lui. Cel ce-o readucea la viață. El îi zâmbi. Părea calm, dar îl simțea. Era agitat. Mai agitat de cât ea.

- Să nu îndrăzneşti să pleci, se auzi glasul lui. Nu mă lăsa aici singur.

Privi spre soare. Era atât de minunat să vadă lumina zilei.

- Încerc, Sterr. Încerc.

- Ce s-a întâmplat?

„ Idiot ignorant. Tu să-mi spui mie? Tu trebuie să descoperi”.

- Nu ştiu. Nu ştiu. Sunt tot mai legată de el. Vrea să văd. Vrea să simt. Şi îmi place ceea ce simt. În acele momente îmi place. E dezgustător. Dezgustător.

Doctorul îşi aruncă privirea spre mâna ei. Încă mai strângea ciobul în plamă.

- Pentru Dumnezeu, Sonya. Ce faci?

- Rămân la realitate. Doar durerea trupească mă mai ține în viață.

- Recurgem la hipnoză. E singura cale. E ultima. Trebuie.

Idei şi gânduri aglomerate. Trăiri vechi şi recente. Oare dorea? Dar exista şi altă cale? Strânse şi mai tare ciobul iar realitatea deveni tot mai clară. Sterr o privea indignat, dar nu îndrăznea s-o oprească.

O picătură.

Un fir de sânge.

Un şuvoi.

Un şuvoi de sânge i se prelinse pe picioarele goale acoperind carpeta veche şi demodată.

Sterr nu se mişcă.

Privi spre soare. Parcă nu mai era la fel de palid. Parcă nu mai era bolnav. Prinsese viață. Trăia o dată cu durerea ei. O dată cu nebunia ei.

Râse.

Râse lung şi înfiorător.

Nebunia.

Nebunia o măcina.

Cealaltă realitate o dobora.

- La dracu' Sterr. La dracu'. M-am săturat de coşmarul ăsta. M-am săturat să trăiesc în beznă când afară e soare. Când în noapte sunt stele, lună. Viață. Sterr. Ajută-mă să scap.

Ajută-mă să îmi înving coşmarul.

Bărbatul se aşeză pe o canapea plină de hârtiuțe şi haine.

- E real, Sonya. Stai jos şi ascultă-mă. Toate acele crime s-au petrecut cu adevărat.

Sfârşit. Durere. Groază. Scârbă.

În cele din urmă vomită pe covor fără ca mărca să-i pese. Putea trăi cu gândul că e nebună, dar asta... Asta nu o accepta. Nu putea. Nu vroia. Nu dorea. Aruncă ciobul. Sângele începu să curgă şiroaie. Acum durerea era mai profundă, mai reală.

Sterr o prinse de mână şi îi strânse rana cu o cârpă murdară. Nu părea să-i pese prea mult de asta, îi păsa mai degrabă de cealaltă viață a ei.

- Sonya. Trebuie să înțelegem de ce ți se întâmplă asta. Trebuie să accepți hipnoza. E singura cale pentru a te vindeca. Te rog, Sonya. Te implor! Vreau să te ajut.

Ea nu era acolo. Alerga printre copaci. Crengile îi loveau fața şi mâinile. O haită de câini o alergau. Îi auzea. Le simțea mirosul, le simțea înverşunarea. Picioarele o dureau.
Crengile o loveau. Picioarele i se afundau în pământ. Nu mai putea să înainteze...

- Sonya. La dracu', Sonya mă auzi?

Reveni. Era transpirată. Atât de transpirată. Inima îi bătea. Picioarele îi tremurau. Se aşeză lângă doctor.

- Nu e om. Nu e om.

- Sigur că nu e. Nici nu m-am gândit că un astfel de criminal ar putea fi om.

Ochii ei se măriră, de groază, de frică.

- Nu, nu înțelegi. Chiar nu e om.

Sterr nu o contrazise. Dar ştia că nu o crede. Simțea că îi vine să urle. Şi de ce să se abțină, doar era nebună. Urlă. Țipă cât o ținură plămânii. Apoi păru că se linişteşte.

- Sterr, chestia aia nu e om.

- Sonya. Nu mă fă să înnebunesc şi eu. Hai să facem şedința de hipnoză. Te rog.

Nu vroia hipnoză. Nu vroia. Şi anul trecut trecuse prin asta. Îşi amintise totul când se trezise şi de atunci şi mai multă beznă se instalase în mintea ei. E drept că pe atunci nu o trata Sterr, dar... Nu, nu vroia să treacă iar prin asta. Hipnoza o speria şi mai tare decât cel ce-o urmărea în fiecare gând al ei. NUUU! Vru să se opună. Vru să zică ceva, dar nu putu.

- S-o facem o dată. S-o facem.

Sterr se calmă. Cel puțin chipul i se destinse.

- Sonya. Să nu îți fie teamă, nu vei mai trece prin şocul de anul trecut. O să am grijă ca totul să fie bine. O să te desprind de mintea criminalului. Îți jur.

„ S-o crezi tu. Să crezi tu că vei reuşi. Nu vei reuşi decât să mă omori. Sper să reuşeşti. Sper".

- Bine Sterr. Hai s-o facem.

Doctorul o privi cu atenție. Chipul ei era încă tânăr, tânăr şi răvăşit. Atâta durere. Atâta nebunie. Atâta teamă. Ochii ei. Ochii prin care vedea fiecare crimă, inima prin care simțea fiecare durere. Dorea s-o ajute. Dorea s-o scape de agonie. Îşi trecu palma peste fața ei şi îi închise ochii, aşa cum închizi ochii unui mort. Ea nu opuse rezistență, dar simți cum întunericul o cuprinde din nou. Îi auzi vocea: caldă, blândă. Apoi dorințe infinite se înfiripară în mintea ei. Dorințe, trăiri, ideii. Se văzu copilă lângă lacul din spatele casei. Îşi privea chipul bălai în oglinda apei. Ştia că e ziua ei şi că mama sau tata trebuie să apară cu un cadou. Îşi privea chipul.

Apa se tulbură.

Valuri mici tresăreau la fiecare gând al ei.

El era acolo.

Chipul i se oglindi alături de al ei. Era acolo. Vru să fugă, dar ştia că nu o poate atinge. Se linişti. Nu putu să-l privească prea bine, dar văzuse colții ce-i acopereau buzele negre şi păroase.

Dispăru.

Şi el, şi ea.

Era la liceu şi aştepta ca prietena ei să vină. Vântul bătea cu putere. Îi auzea glasul. Aspru. Dur. Îi simțea îmbrățişarea rece, respingătoare. Iar ea, ea nu venea. Şi-n umbra copacilor din fața casei acelaşi chip apăru, iar şi iar. Ochii, ochii aceia o priveau cu poftă. Poftă de sânge. Dispăru iar prietena ei apăru, dar nu părea a fi ea. sau cel puțin nu în întregime. Trupul îi era acoperit de sânge. Vroia să plângă, dar nu reuşea. Nu putea.

- Nuuuuuuu! urlă cât de tare putu. Nu, nu face asta. Nu şi pe ea. Nu pe toți. Nu mă lăsa singură. Nu mă lăsa.

Două luni. Două luni de soare. Nimic nu se mai întâmplase de la şedința de hipnoză. Nimic. Crimele continuară şi chiar luară amploare, dar ea era departe de toatea astea. Legătura se rupsese. Nu îşi amintea ce se petrecuse în ziua aceea. Arareori câte un fior rece şi întunecat o mai deranja, dar era fugar şi viața ei revenea pe făgaşul normal, în razele soarelui.

Se despărțise cu greu de vechea sa casă, dar era mai bine aşa. Până şi obrajii prinseseră un roşu-rozaliu; ochii îi erau mai clari iar chipul redeveni la frumusețea de odinioară. Acum stătea lângă oraş, la doar o oră depărtare. Închiriase o căbănuță printre copacii falnici de la marginea urbiei. Se liniştise. În cele din urmă putea să-şi vadă de viață. Se gândea să-şi reia vechea carieră de scriitoare, cu toate că nu era încă pregătită. Mintea încă îi mai juca feste din când în când. Uneori putea să jure că întreaga noapte alergase prin pădurea dimprejurul casei. Uneori se trezea cu hainele

sfâşiate, alteori plină de noroi, dar punea totul pe seama depresiei ce se transformase în somnambulism.

Nu îşi amintea cu adevărat ce s-a petrecut, doar frânturi rupte dintr-o altă realitate. Dar cum apăreau razele soarelui mintea ei refuza să se mai gândească. Era ca şi cum ar fi trăit două vieți deodată.

În acea dimineață călduță, când razele soarelui îşi făcură loc printre draperiile camerei, Sterr o sună. Avea o voce slabă precum cea a unui om bolnav. Ezită câteva minute înainte să o întrebe ce face. Sonya nu părea surprinsă că o sunase, cu toate că din acea zi nu îşi mai vorbiseră nici măcar în treacăt.

- Cum te simți, o întrebă el?

Ei nu îi veni în minte să-l mintă şi cu toate astea o făcu.

- Mai bine ca niciodată.

- Nu a reapărut?

Respirația de la celălalt capăt al firului deveni agitată. Sonya încercă să se calmeze, să nu îl ia în seamă.

- Nu Sterr. Ar trebui să ştiu ceva?

Pauză. Aproape că îl văzu cu ochii minți ducându-şi capul în palme şi oftând. Când îşi reluă şirul ideilor vocea îi era şi mai joasă, aproape moartă.

- Sonya, am să trec pe la tine mai târziu. Trebuie să stăm de vorbă.

Inima i-o luă razna.

- Ce se petrece Sterr? Ce se întâmplă?

Nimic, doar un suspin.

- Vorbim mai târziu. Bine Sonya?

- Da, Sterr. Te aştept.

Aruncă telefonul în furcă de parcă el ar fi fost duşmanul ei. Ce se întâmpla cu adevărat? Unde îşi petrecea nopțile? Ce se întâmpla în oraş? Creatura reapăruse? Nu. Refuza gândul că ar putea fi bântuită din nou. Că s-ar putea folosi iar şi iar de mintea ei pentru a-şi face cunoscute crimele. Cine era? Ce fel de ființă?

Ştia prea bine că nu e om. Ea îl văzuse. Îl simțise. Ştia că e altceva. Dar cum avea să explice. Nu îşi putea explica nici sie, cum avea să îi explice lui Sterr?

Încercă să alunge această imagine. Încercă să se bucure de acea zi călduță şi de razele soarelui. Nu dorea să cadă iar în hăul acela întunecat.

Se întinse pe scaunul de pe prispă. Soarele se juca pe pielea sa fină. Atât de cald şi de bine. Atâta lumină. În jurul ei roia viața. O veveriță sări din pom în pom bucuroasă. Câteva păsări se întreceau în triluri. Un fluture trecu pe lângă ea. Copacii o priveau cu îngăduință. Întreaga natură cânta pentru ea. Totul în jur trăia lângă ea, pentru ea.

Alungase orice gând, orice ar fi putut-o duce înapoi spre beznă. Se lăsă răsfățată de căldura acelei zile. Şi atât.

¦

Aproape că se întunecase când Sterr, împreună cu un bărbat înalt şi cărunt, apăru la uşa ei. Doctorul părea posac. Ochii îi erau duşi în orbite şi cearcăne mari îl încercau. Bărbatul de lângă el avea un corp atletic, o privire galeşă şi o fermitate aparte.

Sonya îi pofti înăuntru. În lumina becului era mult mai frumoasă. Corpul i se unduia armonios, dar în privirea ei rămăsese ceva din acea spaimă, din acea viață pe care nu prea şi-o mai amintea. Acea viață ce îi fusese ştearsă în doar o singură zi.

Doctorul păşi greoi, privea în stânga şi-n dreapta parcă temându-se de un urmăritor invizibil. Celălalt bărbat păru hotărât, decis. Se avântă în bucătărioara mică şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun. Sterr încă şovăia.

- Îmi explici? i se adresă Sonya privindu-l ba pe doctor, ba pe străin.

Sterr îşi frecă mâinile una în alta. Era agitat. Străinul vorbi:

- Sunt comisarul Darl. Sonya, nu-i aşa?

Femeia aprobă din privire.

- Am venit să vă vorbim. Ştiți dumneavoastră...despre...

- Criminal, îl completă Sonya punând capăt acestei fâstâceli.

Sterr păli când o auzi rostind cuvântul. În schimb Darl păru uşurat.

- Vedeți dumneavoastră, domnişoară, lucrurile s-au cam precipitat. Se pare că face tot mai multe victime. Modul de operare e acelaşi mereu şi mereu. Nu lasă amprente, nu lasă dovezi, nu avem nici cea mai mică idee despre cum ar putea arăta sau unde ar putea fi. Ştiți...

Simți cum hăul i se deschide sub picioare. Îi aruncă o privire fugară lui Sterr. Şi el părea cuprins de un rău invizibil, de o senzație copleşitoare. Sonya făcu un pas în spate, parcă pentru a se apăra de comisar. Acum el era duşmanul. Ştia ce vrea de la ea. Ştia. Vorbele îi ieşiră pe gură fără să vrea:

- Nu. Nu vă pot ajuta şi nu îmi puteți cere asta. Abia m-am eliberat.

Sterr păru mai uşurat în schimb inspectorul nu schiță nici un gest. Glasul lui era calm şi hotărât:

- Domnişoară. Aici este vorba de vieți omeneşti...

- Da şi pentru asta trebuie să o distrugeți pe-a mea. Nu vă dau voie să mă conduceți înapoi în beznă.

Sterr deveni tot mai agitat. Ba privea pe fereastră spre copacii ale căror umbre cădeau aminințătoare pe casă, ba se plimba dintr-o parte în alta fără să îşi găsească locul. Privirea îi era şi mai disperată decât gesturile.

- Sonya. Nu vreau să îți cer asta. Nu vreau.

Simți în glasul lui disperarea. Acea disperare pe care nu o are decât...

- Pe cine, reuşi să întrebe disperată? Pe cine, Sterr?

Bărbatul simți că cedează. Copacii din fața sa deveneau amenințători. Umbrele prindeau contur şi se trasformau în hăuri negre şi adânci. Sonya abia îşi stăpâni un țipăt.

- Sterr.

- Amanda. A răpit-o pe Amanda.

Amanda. Copila cu părul bălai, cu ochii ca două mărgele, cu mânuțele mici şi albe. De ce? De ce tocmai pe ea? Amanda, copila ce îi surâsese de-atâtea ori alungând norul de deasupra capului ei.

- Nu se poate, murmură ea. Nu se poate.

Doctorul nu spuse nimic. Un şuvoi de lacrimi îi căzu pe obraji. Mâinile îi tremurau, glasul îi scăzu vertiginos.

- Te rog, Sonya. Îmi este teamă pentru ea. Te rog!

Femeia simți cum îi vâjâie capul. Simți cum zeci de priviri întunecate o adulmecă de după umbra copacilor. Amețeala, amorțeala, viața aceea revenea în mintea şi-amintirea ei. Vru să strige, dar nu putu. Chipul Amandei îi apăru în fața ochilor. Doar o copilă vinovată pentru simplu fapt că o cunoştea şi că-i zâmbise de câteva ori.

Sonya se lipi de peretele rece din lemn. Mii de mâini îi mângâiau trupul dându-i fioruri calde. Plânse. Râse. Nebunia revenea. Răul din ea se-ntorcea la viață. Creatura nu avea s-o lase până când nu avea să moară. Era între ei doi. Acum ştia. Era doar între ei.

- Ce vreți să fac, întrebă ea îngrozită?

Comisarul se ridică. Nici o reacție, nimic nu se citi pe-acel chip. Nimic.

- Vrem să reintri în legătură cu el.

Ştia. Ştia că asta îi vor cere. Mâinile acelea nevăzute se urcară tot mai sus şi mai sus, agățându-se de ea ca de ultima speranță de viață. Ca de ultima fărâmă. O strângeau, o glodeau, o îmboldeau cu degete mici şi ascuțite. Aproape că îi tăia răsuflarea. Coşmarul se-ntorcea.

- Îmi este teamă.

Sterr o privea disperat.

- Şi mie.

- Deci domnişoară?

Cei doi îl priviră pe comisar cu ură, acum el era duşmanul. El era cel ce-i arunca pe ambii în beznă, cel ce-i arunca spre nimic, spre o viață lipsită de esență.

- Bine. Bine. O fac pentru Amanda. O fac pentru mine. Trebuie să se termine o dată. Trebuie.

Sterr îi mulțumi din priviri. Lăsă lacrimile să îi inunde chipul, dar nu făcu nici un gest. Nu scoase nici un suspin. Se mulțumi să privească cum umbrele cresc şi cresc în fața sa. Se simțea într-un fel uşurat. Toate acele chipuri întunecate care îl priviseră până atunci păreau că au bătut în retragere.

- Îți mulțumesc Sonya.

Ea nu răspunse. Comisarul o privea de-acum neîncrezător.

- Domnişoară trebuie să veniți cu noi. Aici nu sunteți în siguranță.

- Nu. Nu merg cu voi. Sunt bine. Sunt bine.

- Îmi este teamă că după şedinţa de hipnoză nu va mai fi la fel de bine. Îmi e teamă că o dată ce legătura va fi restabilită vă va urmări şi veţi cădea în capcană.

Sonya privi pe geam. Peisajul i se părea altfel în seara asta. Mai rece, ameninţător, neprietenos. Dar nu, nu dorea să plece. Vroia să-l înfrunte oricare ar fi fost consecinţele. Trebuia s-o scoată pe Amanda din ghearele lui.

- Nu e om, se trezi spunând.

Detectivul se întoarse spre ea. Privirea îi devenise glaciară.

- Ce-aţi spus?

- Nimic, spuse repede Sonya. Nimic.

Bărbatul păru că o lasă aşa. Păru că trecuse peste această afirmaţie. Apoi se întoarse aproape mecanic scrâşnind uşor din dinţi.

- De ce credeţi că nu e om?

Sonya îşi ascunse chipul în umbrele copacilor. Vroia să plece. Vroia ca bărbatul ăla să plece de lângă ea. Îi dădea un sentiment bizar. Ar fi vrut să urle la el, dar ceva o împiedică. Nici măcar tonul vocii nu îl putu schimba.

- Pentru că l-am văzut, domnule Darl. L-am simţit. Un om nu ar putea să facă ceea ce face el.

- Şi ce credeţi dumneavoastră că face, domnişoară?

- Îşi adulmecă vitcitma. Uneori câteva zile, alteori poate luni. Se hrăneşte cu fiecare teamă a sa. Astfel respiră, astfel se bucură de viaţă. Şi-apoi când îi soseşte momentul...

Închise ochii şi lăsă o lacrimă să curgă.

- ... Le spulberă visele. Le fură viaţa.

Lăsă lacrimile să-i curgă, să-i inunde chipul.

- ... Ceea ce se petrece în mintea lui e... greu de descris. Mintea lui e cea mai bolnavă, cea mai sângeroasă minte.

Strânse pumnii la piept.

- ... Nu şite ce face. Nu înțelege. Pentru el totul se petrece natural.

- Da domnişoară. Nu pare a fi un om... normal.

Sonya zâmbi, dar nu se chinui să-l contrazică. Asemeni lui reacționase şi Sterr. Dar acum simțea în privirea doctorului că o crede. Vedea în disperarea lui nevoia de-a crede orice. De-a găsi o explicație.

Sterr se apropie de ea tremurând.

- Am să vin mâine. Ştii...

Îşi privi mâinile ce nu îl mai ascultau.

- ... Am nevoie de odihnă. Altfel nu pot să fac cum trebuie şedința.

Sonya se mulțumi să aprobe din cap. Era prea speriată pentru a mai deschide gura. Avea să urmeze o nouă luptă cu ceea ce e real şi ce nu.

Cei doi se apropiară de uşă. Comisarul îi mai aruncă o privire.

- O să pun pe cineva să te supravegheze. Ai grijă de tine.

Ea zâmbi.

¦

Urmă o noapte destul de calmă. Doar rar i se păru că aude voci ce vin din mintea ei sau conturează chipuri în umbrele încăperii. Dormi greu, trezindu-se la intervale regulate şi căutând în cameră o altă prezență. Dar nu o simți, doar o bănuia că ar fi în apropiere.

În totiul nopții se trezi. Aruncă o privire pe fereastră iscodind în beznă. Nimic. Nici măcar o adiere de vânt, nici o stea la nelocul ei. Totul părea normal. Apoi adormi din nou lăsând acea greutate să-i apese pieptul.

Când zorii îşi făcură apariția se ridică cu greu din pat. Se simțea de parcă nu ar fi pus geană pe geană întrega noapte. O zâgrietură pe umărul stâng. Nu era adâncă, ca şi o linie trasată de o unghie neîndemânatică. O studie cu atenție. Probabil că şi-o făcuse singură în timpul nopții.

Ziua se arătă mult mai călduroasă decât precedenta. Copacii îşi deschiseseră brațele spre cer lăsând razele să se joace în frunzele abia înmugurite. Câteva păsări se opriră pe streaşina casei privind curioase. Nimic nu mai aducea cu noaptea. De parcă acel loc ar fi fost fermecat.

Telefonul sună trezind-o din visare. Se îndreptă agale. De data asta nu se mai simțea presată sau nervoasă. Într-un fel acceptase că asta îi e soarta. Nu ştia de ce anume şi-o meritase, dar nici nu putea da înapoi.

Răspunse şăgalnic. Vocea de la celălalt capăt al firului părea şi mai stinsă decât cu o zi în urmă.

- Sonya.

- Da, Sterr.

Oftă. Bărbatul oftă încercând parcă să alunge durerea.

- Crezi că eşti pregătită pentru azi?

Fu rândul ei să ofteze. Dar nu era un oftat de teamă ci unul de eliberare.

- Da, sunt pregătită.

- Bine. Am să-mi reprogramez întâlnirile şi mă îndrept spre tine.

Piu, piu, piu. Zgomotul deveni infernal. Sonya puse receptorul în furcă cu mare grijă. De parcă ar fi aşteptat un alt apel. Şi da, soneria aparatului

îşi făcu simțită prezența. Sunetul era grav, de parcă ar fi sunat altfel decât de obicei. Inima i-o luă la trap. Alerga cu viteză, ştia, auzea. Îi auzea respirația, îi auzea glasul... Întinse mâna. Îi tremura din toate închieturile. Îi tremura atât de tare că îi era teamă să nu scape receptorul. Dar părea a fi atât de departe de degetele ei. Atât de departe. Şi țârâitul. Țârâitul era atât de insitent.

Luă receptorul cu repezeală şi-l duse la ureche.

- Du-te dracu', urlă cât o ținu gura. Du-te dracu'.

- Domnişoară, se auzi o voce gravă. Domnişoară, ce e cu dumneavoastră?

Sonya simți că ia foc. Obrajii i se roşiră iar mâinile începură să-i tremure şi mai tare.

- Domnule Darl. Îmi cer scuze. Am crezut... am crezut...

- ... Că e el.

- Da, confirmă ea. Am crezut că e el.

- Domnişoară s-a mai întâmplat să vă sune, se interesă vocea discretă din spatele aparatului?

- Nu, domnule. Nu s-a mai întâmplat.

Oare de ce nu reuşea să-i spună adevărul? De ce nu îi spunea că ea îl sunase cu două luni în urmă? De ce nu reuşea să spună totul, până la capăt?

- Doar că... doar că...

- Vă e teamă.

- Probabil că asta este. Probabil că îmi e teamă.

- Stați fără grijă. Un polițist vă urmereşte fiecare mişcare în orice minut. Nu trebuie să vă faceți griji. Totul va fi în ordine. V-am sunat să vă

spun că azi-noapte nu s-a înregistrat nici un fenomen la nelocul lui. Ne vedem mai târziu, domnişoară. O zi plăcută.

- Mulţumesc.
Închise.

Era bizar cum reuşise să îşi dea seama că va suna telefonul, cum simţise panica, cum simţise frica şi totuşi la celălalt capăt era doar Darl. Dar şi cu o zi în urmă simţise ceva îl legătură cu el.

Ieşi din casă căutând iscoditoare. Nici urmă de vreo maşină de poliţie. Nici urmă de vreun poliţist. Cine era Darl cu adevărat?

Nu. Totul era în imaginaţia ei. Începea să înnebunească. S-o ia razna. Nu mai vroia, trebuia să se oprească. Cu siguranţă că exista un ploiţist pe undeva, dar ştia să nu se facă văzut. Cu toate că s-ar fi simţit mult mai bine dacă i-ar fi simţit prezenţa măcar pentru o clipă.

Se aşeză pe şezlongul de pe prispa de lemn, încercând să alunge orice gând, orice ar putea pătrunde în mintea ei şi nu ar mai ieşi de-acolo.

Auzi cântecul frunzelor în lumina soarelui, auzi glasul vântului şi trilul păsărilor. Amorţeala părea s-o învăluie şi să-i redea lumina, speranţa. Se lăsă purtată de mirificul acelei zile pentru mult timp, până când maşina mare, patru ori patru, parcă ceva mai departe.

¦

Doctorul era cu mult mai agitat decât în ziua precedentă. Doar comisarul privea pasiv şi fără nici o urmă de frustrare ceea ce se întâmplă. Era normal să se întrebe dacă el va reuşi, dacă nu îi va deschide mintea şi o va lăsa aşa într-o suferinţă cruntă.

Se aşeză pe fotoliu încercând să se simtă confortabil şi să alunge teama. Doctorul tremura.

Chipul îi devenise aspru şi tras. Se observau urmele lăsate de lacrimi. Căzuse în acelaşi hău în care se cufundase şi ea cu ceva timp în urmă. Îi era teamă.

Îi era teamă că îi va face un rău ireparabil, dar nu putea să dea înapoi. Toate astea se întâmplau din pricina ei. Toate aveau un rost al lor în lumea aceea. Cea ce nu îi aparținea şi îi apraținea în aceiaşi măsură.

Respiră. Respiră adânc, de parcă ar fi făcut-o pentru ultima oară. Înainte ca doctorul să numere şi să cadă în somnul celeleialte vieți, surprinse figura comisarului. Nepăsătoare.

Mintea ei trecu de la o stare la alta cu repeziciune. Conexiunea întrea ea şi celălalt se făcu neaşteptat de repede.

Frig. Spaimă.

Era într-o cameră goală construită din fâşii de scânduri printre care şuiera vântul cu viteză. Câteva stele răsăriseră pe cer, dar nu suficiente pentru ca noaptea să se desfărşoare în adevărata ei splendoare. Un scaun vechi, rupt, se afla undeva într-un colț semiîntunecat. O draperie scăpată din ghearele unui foc, atârna fără viață la fereastra mică. Şi-un pat, şubred, atât cât să-ncapă o persoană, nu prea mare, lipit de peretele opus ferestrei. Câteva pături, izinite, erau trântite de-avalma.

Mirosul. Simți mirosul de putregai combinat cu cel de iasomnie primăvăratică. Un miros greu de suportat, un miros ce părea că te strânge de gât într-o alunecare placidă a degetelor. Simți că se sufocă, trebuia să iasă de-acolo orice s-ar fi întâmplat.

Bâjbâi după uşa mică, fiind nevoită să se aplece pentru a ieşi.

Pădure. Copaci ce înconjurau cerul şi cele câteva stele. Copaci înalți la fel de-nalți ca cei de lângă casa ei. Vântul suflă răvăşitor aducând o pală de aer proaspăt, respiră cu nesaț.

Înaintă. Îşi făcu loc printre crengile plecate şi merse mai departe. Încotro? Nu avea de unde şti, instinctul o conducea.

Privirea. Îi simți privirea. Peste tot. Nu într-un singur loc. Privirea unei singure ființe înconjura pădurea şi-o urmărea ca într-un joc sadic. Înaintă încercând să îşi alunge teama.

O creangă se desprinse violent şi-i lovi chipul. Sângera. Nu era grav, dar mirosul sângelui îl va aduce şi mai aproape de ea. Îşi aminti că el se hrăneşte cu mirosul spaimei. Îi plăceau victimele vulnerabile. Micşoră pasul şi încercă să se gândească la o zi frumoasă, însorită. La o plimbare prin pădure ca oricare alta, cu triluri lungi şi foşnete misterioase.

Acum era pe teritoriul lui. Trebuia să joace invers decât şi-ar fi dorit el. Trase aer în pipet şi îşi eliberă mintea, dar nu pentru mult timp. Sânge. Pete de sânge pe copaci, pe pământ, chiar şi pe mâinile ei. Vru să țipe, să se trezească din coşmar, dar nu-o făcu. Tot ceea ce putea să facă era să se roage să nu fie Amanda. Nu ea. Nu era vinovată cu nimic. Cu nimic. Îşi înfrână teama şi disperarea şi merse pe urmele încă proaspete de sânge. De ce se apropia de aceea mirosul devenea tot mai real. Mirosul de carne proaspătă, mirosul morții, al durerii şi disperării.

O creangă şi încă o creangă, şi-apoi zări. Recunoscu imediat trupul sfâşiat cu bestialitate, chiar dacă nu îl mai văzuse până atunci. Era polițistul ce trebuia să-i asigure protecția. Îşi duse mâna la gură încercând să nu verse. Un amalgam de senzații şi sentimente trecură prin ea ca printr-un furnal.

Se sprijini de tulpina unui copac încercând să alunge greața. Trase aer în piept.

Privirea. Miile de priviri, erau acolo. Toate. Erau acolo şi ea nu avea unde să fugă. Nu putea să scape. Trebuia să treacă peste cadavru şi să meargă mai departe. Apoi îşi dădu seama. Cum de nu înțelesese până atunci?

Printre copaci se zărea lumina unei case. Casa ei. Casa în care se afla ea cu Sterr şi cu Darl. Fusese acolo tot timpul, dar ea nu îl simțise. Fusese lângă ea în fiecare zi şi fiecare noapte. Îi urmărise fiecare trăire, fiecare emoție. Era deja sătul de ea. Acesta era doar un ultim joc înainte de-a o sfâşia. Era doar o capcană întinsă minții ei.

Vru să-l strige pe Sterr. Vru să plece, dar el nu o asculta şi o forța să meargă mai departe şi mai departe, pe un drum pe care ar fi preferat să nu îl facă niciodată.

Linişte. Întuneric. Linişte şi întuneric. Dintr-o dată vântul tăcu, frunzele nu mai foşneau iar stelele dispărură lăsând loc unei cortine întunecate. Doar umbrele pomilor o mai conduceau spre sfârşit. Înaintă. Cu fiecare pas spaima îi sporea şi mai mult. El era peste tot. În întreaga pădure şi în întreaga sa ființă. Nu se putea elibera şi singurul lucru ce-i rămânea de făcut era să-nainteze. Picioarele o purtau automat spre locul în care, el, o ghida. Se supunea. Nici măcar nu mai avea puterea să se împotrivească, să plângă sau să țipe. Totul era în van. Avea s-o ucidă. Da, avea s-o ucidă.

Un murmur vag ca un suspin, se auzi din spatele unor tufe. Ezită. Apoi murmurul se transforă în plâns. Un plâns sfâşietor, dureros.

Amanda. Pletele ei blonde se zăreau printe tufe. Sonya se repezi spre ea, dar nu o mai ajunse. Se zvârcoli frenetic în încercarea de-a o prinde, de-ai da o şansă.

Se trezi lângă Sterr. De data asta fu rândul comisarului s-o privească speriat. Privirea îi era pierdută şi neputincioasă.

- E aici, domnişoară. E aici, spuse pe cel mai nefiresc ton posibil.

- Amanda, reuşi să spună Sonya.

Sterr o privi înțelegător. Ea se agăță de mâna lui şi-l privi cu reproş.

- De ce nu m-ai lăsat? De ce?

- Nu era o realitate palpabilă, Sonya.

- El era real. Mai real decât tot ceea ce poate fi numit astfel. Crede-mă Sterr, era acolo.

- Doar în mintea ta, încercă să-i explice el.

- La dracu' cu tine şi cu toți idioții de psihologi. Chiar nu înțelegi? El nu e ca noi. Poate trăi în două realități distincte fără nici un fel de problemă. Pentru el ambele sunt reale.

Doctorul zâmbi.

- Aşa ceva e imposibil.

Oare de ce se chinuia să-i explice când nu avea nici o şansă de-a se face înţeleasă? Îşi lăsă capul în palme şi plânse până când Darl rupse tăcerea.

- Mă duc să-l caut.

- Vin cu tine, ţinu doctorul.

Comisarul nu se opuse. Îi aruncă o privire calmă Sonyei şi rosti mai mult pentru sine.

- Să nu cumva...

- Da, da. Am să încui uşa în urma voastră.

Păru mulţumit căci o aprobă din cap cu un surâs misterios. Apoi ieşiră lăsând-o singură să-şi înfrunte temerile.

¦

Ştia că nici o uşă, nici un zid, nimic nu avea să-l ţină la distanţă. Ascultă cum se îndepărtează maşina de teren iar inima i-o luă la trap. Pe ea o vroia. Avea să vină acolo. Îl simţea, îi simţea respiraţia, îi simţea privirea şi îi auzea gândurile.

Era între ea şi el. Dădu fuga în bucătărie şi luă un pumn de sare pe care îl vărsă în buzunarul hainei. Ştia ce avea de făcut, trebuia să-l păcălească să iasă din viaţa ei. Trebuia să-l convingă să i-o dea pe Amanda. Dar dacă nu era un monstru? Dacă era doar un om? Atunci trucurile ei magice nu aveau să-l ţină la distanţă.

Sonya se asigură că toate luminile sunt stinse. Nu lăsă decât becul de pe verandă, pe care se puseră fluturii, să-i lumineze calea. Îl aştepta. Se ghemui în canapea gândindu-se la ceea ce avea să facă. Trebuia să-l înfrunte, era coşmarul ei.

Fiecare mişcare o făcea să tresară. Fiecare umbră ce se alungea în apusul roşu, o făcea să simtă fiori de gheaţă. Broboane reci de transpiraţie îi inundară chipul. Până şi ea îşi putea mirosi propria teamă. Încercă să refacă în gând traseul din timpul hipnozei. Încercă. Dar nu reuşea îşi amintea prea multe. Sterr nu lăsase nici o portiţă deschisă.

Vântul se porni ca un ţipăt. Tresări. Inima i-o luă la goană. Mâinile îi tremurau. Trupul îi tremura. Băgă mâna în buzunarul hainei. Sarea era acolo. Încercă să îşi stăpânească emoţia, dar era prea puternică. Mult prea puternică. Şuvoiaie de transpiraţie rece o cuprinseră. În cameră se ridică un

abur. Se răcea. Mai mult. Mai mult. Şi mai mult. În cele din urmă se simți ca într-un congelator.

Respirația acră îi inundă nările. Era acolo.

Undeva.
Lângă ea.

Peste tot.

Era omniprezent.

Se ridică încercând să vadă ceva prin abur. Nimic.
Îi simțea respirația şi privirea ațintită asupra sa. Aproape că şi-l închipui rânjind.

Un smiorcăit. Smiorcăitul unui copil.
- Amanda, şopti femeia. Amanda eşti aici?

Bocet. Recunoscu glasul copilei pierdut undeva în abur.

- Îmi este frică.
- Ştttt. Va fi bine, promise ea fără să creadă o iotă din ceea ce spunea. Amanda vino spre mine.

Nici un răspuns. O linişte înfiorătoare pătrunse încăperea. Sonyei îi era teamă să şi gândească. Ar fi putut s-o audă, s-o vadă, s-o simtă. Rămase nemişcată destul de puțin timp, dar ei i se părură ore. Ore lungi ce nu aveau să se mai termine niciodată.

Îşi auzea propria inimă bătând nebuneşte. Era pierdută. Îl alimentase prea mult cu spaima ei. Era pierdută şi ea şi copila.

- Amanda, şuşoti din nou. Amanda, iar glasul i se pierdu în abur şi fu purtat departe.
Lacrimi mari îi înecară gândurile şi împăienjeniră privirea. Era slabă. Nu putea să reuşească. Nu avea cum. Era prea slabă. Mult prea slabă.

Două bobițe galbene se întrezăreau în cel mai îndepărtat colț al camerei. Sonya băgă mâna în buzunar. Se adună. Alungă lacrimile. Alungă puțin din teamă, iar propriul glas îi păru necunoscut şi rece.

- Cine eşti tu?

Aburul se ridica precum cortina unui spectacol.

- Yazzel, veni răspunsul. Respirația aceea umplu întreaga încăpere cu un miros de putreziciune.

Aburul se ridică tot mai mult lăsând-o să distingă ceva din silueta criminalului. Adus de spate, mâini lungi, picioare scurte, semăna cu o maimuță vorbitoare. Încercă să se apropie, dar palma lui cu ghearele înainte îi făcu semn să se oprească. În spatele monstrului recunoscu chipul copilei. Nu făcu nici un pas, doar îi vorbi.

- Ce vrei de la mine?

Creatura făcu un pas în față. Se târşâi pe piciorul drept încercând să-l care după sine pe stângul.

- Îți vreau trupul.

Sonya se cutremură. Aşadar vroia s-o ucidă. Nu reprezenta altceva pentru el decât o nouă victimă. Ca şi cum i-ar fi citit disperarea bestia şopti.

- Nu vreau să te ucid, ci să trăiesc în tine.

Femeia se cutremură şi mai mult, dar trebuia să-l păcălească. Trebuia să facă ceva.

- Lasă-mă să mă apropii. Lasă-mă să te văd.

Bestia nu se opuse. Nu spuse nimic, iar Sonya consideră că cererea îi este respectată.

Făcu un pas, apoi altul. Inima îi tresărea cu fiecare apropiere. Oblonul de la geam fu prins în furia vântului şi se trânti cu putere. Sonya scoase un țipăt înfundat, dar îşi reveni repede. Nu-l pierdu din ochi nici pentru o clipă.

Un bubuit în uşă şi-o voce cunoscută.

- Sonya. Deschide pentru numele lui Dumenezeu. Sonya.

Era Sterr. Un alt glas. Nu al comisarului, al altcuiva.

- Sparge-ți uşa. Acum!

Se auzi un ropot, dar era prea departe. Bestia nu se mişca iar ea nu-şi permintea să-l scape din ochi. Bubuitul se mai auzi de câtvea ori, apoi se pierdu undeva în spatele ei. De parcă nu ar fi avut nici o importanță.

Înainta. Un pas, apoi altul. Inima îi tresărea. Şi când fu față în față cu el cu greu se abținu să nu țipe.

O bestie cu chip de om. Uman şi nu. Precum o maimuță păroasă, cu gheare şi mult prea bătrână. Dar chipul, ochii, nasul, totate astea erau cât se poate de umane. Se priveau ochi în ochi fără să scoată vreun cuvânt. În cele din urmă el rupse tăcerea.

- Fata în schimul trupului tău.

Vocea-i era calmă, dar ea ştia că la cea mai mică greşeală îşi va înfige ghearele în gâtul ei. Tăcu pentru o clipă, clipă în care surprinse eforturile disperate ale celor de-afară de-a sparge uşa.

- Lasă-mă să te văd mai bine.

Ochii bestiei căpătară un luciu bizar. Ştia că nu avea timp de pierdut, trebuia să fie cât mai credibilă cu putință, şi apoi, nu ştia cum să facă asta. Se dădu cât mai aproape de el. Printre degete începu să-i curgă un praf alb. Încerca să-l ocolească, încerca să-l prindă în cerc. Mâna îi tremura. Îi tremura violent. Făcu un pas şi altul şi altul, şi chiar când fu gata să închidă cercul, mâna aceea păroasă o smuci.

- Ce faci, întrebă iritat? Ce crezi că faci?

Sonya se trezi la picioarele bestiei. Doar o picătură. Întinse mâna şi completă cercul. Se dădu în spate cât putu de repede. Spera ca efectul să fie cel dorit.

- Ce eşti tu, se interesă femeia?

Bestia vru s-o prindă. Să pună capăt. Dar nu reuşi să se mişte. Sonya profită de moment pentru a o trage pe Amanda lângă ea.

- Du-te lângă uşă, îi porunci copilei ce tremura din cap până-n picioare!

Mai mult mecanic copila se îndepărtă, dar nu prea mult. Sonya nu mai era atentă la ce se întâmplă în spatele său.

- Cine eşti tu?

Rânji. Un grup de colți ca nişte dălți ascuțite îi acoperiră buzele subțiri.

- Yazzel, răspunse creatura.

- Ce eşti tu?

- Coşmarul celor ce se tem.

Inima îi bătea cu putere. Acum ştia că nu o poate atinge, dar îi era teamă.

- Yazzel nu vei pleca viu de-aici. În cele din urmă vor intra.

- Nu pot. Încă mai am forță să le blochez calea de acces.

- Pentru cât timp?

Acum fu rândul lui să se cutremure.

- Bine, ce vrei?

- De unde ştiu că pot avea încredere în tine?

Ochii bestiei o pătrunseră direct în inimă.

- O promisune făcută de Yazzel nu se încală niciodată.

Nu ştia de ce, dar îl credea.

- Atunci promite-mi că ai să mă laşi pe mine şi pe Amanda în pace. Promite că ai să te întorci de unde ai venit şi nu vei mai reveni niciodată.

Rânji.
- Bine, dar cu un tribut.

- Te-ascult.
- O singură victimă.

Ştia că avea să cadă în plasă, dar avea oare de ales? Ştia că nu poate fi ucis şi ştia şi că se va întoarce.

- Bine.

- Eu aleg momentul.

Sonya aprobă din priviri.

- Acum, eliberează-mă.

Femeia se întinse până la pulberea albă şi şterse puțin din cerc. Bestia dădu să se întindă după ea, dar se răzgândi.

- Nu îmi încalc promisiunile, şi cu acest ultim gând, dispăru.

Uşa cedă ca prin minune. O armată de polițişti, cu pistoalele îndreptate în beznă, îşi făcură intrarea. Sterr era în stare de şoc. Abia când o zări pe Amanda ghemuită lângă canapea sufletul îi mai veni la loc. Sonya privi în jur şi leşină. Era copleşită.

¦

Trecuse un an fără vreun eveniment spectaculos. Luă ziarul „ Daily News” şi se aşeză pe scaunul din dreptul biroului. Îl răsfoi din plictiseală până când dădu peste un articol ce-i captă atenția:

„ Psihiatrul, Eugene Sterr, a dispărut în mod miraculos cu două zile în urmă. Ilustru doctor a fost implicat în crimele ce au zguduit statul Darton cu un an în urmă. De atunci nu a mai profesat, iar apropiații lui spuneau că nu mai este în toate mințile. Susținea cu înverşunare că fiica lui a fost răpită de o entitate demonică. În urma expertizei psihiatrice a fost intrenat la „Assil Post", locul din care a şi dispărut.

Autoritățile cred că este vorba despre o evadare. Comisarul Darl se ocupă de caz...."

Pierdu şirul.

În cele din urmă îşi luase tributul.